

Sadık Erenler

Konu: Makale

ADI KONMAMIŞ GÜNAHLAR--2

Vicdan denilip geçilmiyor istediğin zaman. Bir yerde bir an takılıp kalıyorsun işte. İnanmışlığın bir parçası olarak da baksan bile.

Ben sanmam ki, vicdan inanmışlığın bir parçası olsun. O zaman şu varsayım ağır basmaya başlıyor ve sonuç olarak her vicdanlı inançlıdır savı ortaya çıkıyor. Elbette o denli basit değil bu. Çeşitli algılamalar, çeşitli tanımlamalar kendini olduğundan da başka türlü göstermenin bir ifadesidir dediğimizde, devreye yaşamın hangi çıkmazında olduğunuz tezi girer ve günceli belirler. Kafanızda yarattığınız tartışma sizi derin bir kuyuya iter gibidir. Beyniniz yüreğinize, yüreğiniz beyninize hükmetme savaşına girmiştir. Ama sonuçta galip çıkan size ait bir soyut kavram olacaktır. Ama onun somutlaşması da sizin elinizdedir. Bu da vicdana nasıl baktığınıza, ona nasıl bir kıyafet biçtiğinize bağlıdır.

Bana göre vicdan; akılla yüreğin birlikte yaptıkları bir seyahatin üzerlerinde bıraktığı izlenimdir. Biraz daha açarsak; akılla yüreğin birlikte çözmeye çalıştıkları muhasebenin pozitif dışavurumudur. Yani akılla yüreğin onayıyla ortaya çıkan, sevecenlik, insan sıcaklığı, ileri atılacak her olumlu adım, her güzel davranış... Vicdanın gözle görülür belirtileridir bunlar.

Bazıları der ki: " Vicdan, istenç dışı bir harekettir, yani bir tik." İnsanın elinde olmadan ansızın bir kasının atışı, bir uzvunun kıpırdayışı mıdır vicdan? Vicdanı öyle tanımlayabilir miyiz ki?

Gözle görülür mü vicdan? Görünmez, Çünkü; soyut bir kavramdır o, somut değil. Onu görünmez, elle tutulmaz soyut bir kavramdan; gözle görülür, elle tutulur somut bir kavrama dönüştürebilir miyiz? Elbette, yanıtı yeterlidir bence. Nasıl peki? Büyü yapmadan, herhangi bir iksir içmeden bunu görünür kılmak insanın kendi elindedir. Tek koşul istenmesidir, çünkü vicdan istenç dışı değil iradi bir harekettir; istersen yaparsın, istemezsen yapmazsın .Aklınla yüreğinin muhakemesinden çıkan bir sonuçtur, artısıyla eksisiyle bu böyledir.

Onu somut hale getirmek için inanmışlığa değil, iyi bir eğitime gereksinim vardır. Vicdan; bir din gibi Tanrıyla kul arasında, başka bir söylemle yaratan ile yaratılan arasındaki bir köprü hiç değildir. Ama burda önemli olan pozitif ile negatifi iyi ölçebilmektir, neyin iyi neyin kötü olduğunu iyi değerlendirebilmektir. İyilikten maraz doğar sözünü unutup yüreğinin sevgisini, şefkatini, yani yüreğindeki tüm sıcaklıkları karşındaki insana yansıtırsan, o an içinde duyduğun huzur, ruhundaki yeğniklik seni vicdanlı biri olarak ele verir. Karşındakine elinden gelen her türlü yardımı yapman, onu elinden tutup kaldırmaman ve onun bakışlarında yakamozlanan o tek ışık, senin elle tutulan vicdanındır. Sendeki rahatlık, bakışlarındaki dinginlik de senin dışı vuran vicdanındır.

Ayrıca vicdan; duygulu olmanın karşınızdakine el uzatımıdır.

Belki sen bir inanca sahip değilsindir. Belki Tanrı'ya da inanmıyorsundur. Hakkı var mıdır birilerinin seni aşağılamasına? Hakkı var mıdır sana hakaret etmelerine, işkence etmelerine, dövmelerine?

Belki sen inanıyorsun, ama onun inandığına inanmıyorsundur. Ona seni dövme hakkı, seni aşağılama hakkı verir mi?

Bakıyorsun ki, kendini dünyanın en inanmış sayıyor. Bu ne soyut kavram böyle! İnandığını göstermesini isteriz. Yanıtı, seni ayağının altına alıp ezmektir. Düşmüşsen bir daha kalkmayasın diye yeni bir tepik vurmaktır. Ne adına yapmaktadır? İnandığı adına. Neden? Çünkü öyle öğretilmiştir ona. Aileden ilk eğitimi almıştır hemen: "Senin gibi inanmayan senden değildir. İkinci eğitimi okulda alır. "Senin gibi inanmayan senden değildir. Ona her nerede olursa olsun bunu öğreten aynı zihniyettir. Kur'an'daki Bakara suresinin 256. ayetinde şöyle buyurmaktadır. "Ey Muhammed ! Kullarıma senin inancında olması için baskı yapma. Eğer Ben isteseydim herkesi (Tüm yaratılanları) aynı inançtan kılardım.

Bu ayet dinde zorlamanın olmadığına en açık kanıtıdır.

Ben müslümanım diyen kaç kişi bunu biliyordur?

Ben müslümanım diyen kaç kişiye bu öğretilmiştir?

Ve bu inandığını iddia eden insanlar, diğer inanmışları hiçe sayıp onların yazgıları üzerinde oyun oynamaktadırlar.

Okuldaki öğretmen öğrencisine sorar: "Bu sınıfta Alevi olan var mı?"

Öğrenci yanıt verir: "Ben Aleviyim."

Öğretmen: "Senin benden çekeceğin var"

Diğer bir okulda Din ve Ahlak dersi hocası sorar: "Aranızda Muharrem orucunu tutan var mı?"

Bir öğrenci yanıtlar. " Ben Muharrem orucunu tutuyorum," der ve dayağı yer.

Ramazan ayında da oruç tutmayıp sigara içen bir genci döverler.

Vicdan; diğer inançlara aralanan hoşgörü kapısıdır. İnanıp inanmamakla kesinlikle ilgisi yoktur.

Bir hocaya ramazan ayında sormuştum. Demiştim ki: "Hocam, okuduğum bir ayet diyor ki; ,, Ey inananlar; Hristiyanlar ve Museviler sizin düşmanınızdır. Onları öldürünüz.“

Hocanın bana verdiği yanıt aynen şöyleydi:

"Doğru, düşmanınız değil mi onlar?"

Şoka uğramak budur işte. Tüm dinler kardeştir safsatasını kimseye yutturmaya da gerek yok. Yazılan, buyrulan bu olmasa da, pratikte uygulanan budur. Bu da vicdansız olmanın dışvurumudur.

Ve günümüze baktığınız zaman; inandığını iddia edenlerin bu dünyaya, bu insanlara daha fazla zarar verdiklerini görürüz. Bu da inancın vicdanla bir bağlantısının olmadığını, aksine inananın (Nasıl inandığına ve nasıl eğitildiğine bağlı olarak) daha bağınaz, daha acımasız, daha düşman olduğunu görürüz.

Vicdanın, güzel yapılanla, iyi yapılanla da, rahatlık duyduğunu sanırız. Aslında karşınızdakinin neyi nasıl algıladığıdır önemli olan. Kötüyü, iyi olarak algılıyorsa; güzeli çirkin olarak algılıyorsa onun inanmışlığında, öğrenmişliğinde bir sorun var demektir.

Demek ki, çözülmesi gereken bu sorun var ve karşımızda dimdik ayakta durmaktadır.

2 Temmuz 1993 yılında Sivas Madımak otelinde 35 cana kıyan insanlara kötü bir şey yaptıklarını ve kendileri gibi düşünmeyen, kendileri gibi inanan insanları acımasızca yaktıklarını nasıl anlatabilirsiniz.? Bu insanların vicdanlarının sızlayacağına hangi saf inanabilir?

Hiçbirinin yüreği sızlamaz...

Hiçbirinin vicdanı rahatsız değildir.

Çünkü onlara; "Hangi inançtan olursanız olun, yine de birbirinizi sevin" öğretilmemiştir.

Onlar için, hoşgörü ancak kendi inancında olanadır.

Belki de o, astığından, kestiğinden, yaktığından dolayı mutludur. Vicdanı zil çalmaktadır.

Irak'taki Şiiler ile Sünniler arasındaki çatışma; ekonomik nedenlerden çok, birbirlerinin inancı üzerinde baskı kurmaktan kaynaklanmaktadır. Hoşgörü ortamının olmadığı bir yerde böylesi çatışmalar da kaçınılmazdır.

Laikliğin olmadığı bir yerde demokrasiden söz etmek mümkün müdür? Demokrasinin olmazsa olmaz ilk koşulu laiklik değil midir?

Ülkemizdeki ağır aksak uygulanan Laikliği ortadan kaldırıp, diğer inançların önünü kesmek için atılan ilk adımın simgesi şimdiki türban tartışması değil midir?

AKP'nin iktidara gelme amaçlarının altındaki manivela hangi yönü işaret etmektedir?

Erdoğan ve onun AKP'si giderek Türkiye'nin gerçeklerine yabancılaşmaktadır.

Ayağının birini Avrupa'ya atıp, yönünü İran'a, Suudi Arabistan'a dönen bir Emevi zihniyeti anlayışının Alevilere de verecek bir şeyleri yoktur demektir. Çünkü; o zihniyet tarih boyunca kendileri gibi inanan, kendileri gibi düşünene hizmet etmiştir.

Bize de hizmet etmek istediklerine göre, demek ki bizi de kendilerine

benzetmek istiyorlar...

AKP, her zaman gerçek yüzünü göstermektedir.

Alevilere göz kırpmanın altında; "Siz şimdilik susun, sıranızı bekleyin" demek istemektedir.

Biz susarsak zaten sıra bize gelecektir... Ama unuttuğu bir önemli şey var. Biz yekindik, ayağa kalktık. Gözümüzü de dört açtık. Artık dost kim, düşman kim bilmekteyiz. Öyle oyunlara da hiç mi hiç gelmeyiz.

Denize düşen yılana sarılır diye bir deyim vardır dilimizde. AKP bilsin ki, biz karadayız ve asla denize düşmeye de, AKP'ye sarılmaya da niyetimiz yok. .

Bize dokunmayan yılan bin yaşasın da demiyoruz.

Bizim gözyaşlarımız hala kurumadı...

Biz insanı, insan olduğu için sevmek istiyoruz

Biz vicdansız olmak istemiyoruz...

Alevi; eli vicdanında olan demektir.

Alevilik ise; toplumun yaşayan vicdanıdır.

AKP bize gölge etmesin, başka ihsan istemeyiz...

Sadık Erenler

Laichingen, 31.12.08